

Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > דע את תורתך מסירות נפש 002 מסירות נפש בשורשה

דע את תורתך מסירות נפש 002 מסירות נפש בשורשה

תמליל

כפי שנתבאר בסייעתא דשמיא **מהות ענינה של תורה זהו כח הגילוי** שחקק הוא יתברך שמו בשורש הכל כח המגלה את מציאותו יתברך שמו, ונתבאר **שכח הגילוי** של מציאות הבורא יתברך שמו **הוא אחד** ושאר כל מה שיש בבריאה כל הענפים כל ענפי הגילוי הם רק התפרטות של שורש הגילוי שהוא גילוי כוחה מהותה של תורה.

על גבי כך נתבאר בפעם האחרונה **מציאות המסירות נפש** מסירות נפש מה שהאדם בוקע מעבר לכוחות הגבול דיליה, יתר על כן **מעבר לכח הגבול** כלל של הנבראים זהו עומק הארתה של תורה.

על פי הדברים שנתבארו בסייעתא דשמיא עד השתא המציאות של גילוי של תורה היא הראשית של כל מציאות של הגילוי, וכל מה שנמצא לאחר מכן הוא ענפים של אותו גילוי. אבל מהצד השני הוא - החלקים הללו הפך כח האחד יש מציאות של חלקים וכל חלק וחלק הוא גם מהוה מציאות של הסתר, של העלם, של כיסוי.

מחד כל מה שנמצא בבריאה הם **ענפים מענפי הגילוי**, ומאידך כל המציאות של חלקי הגילוי שנמצאים הם גם יכולים להיות **מציאות של הסתר**, הפך מציאות של גילוי דבר והיפוכו זה לעומת זה.

אשר על כן כל מציאות הנבראים כולם בכללות שם התואר שלהם כידוע עולם מלשון העלם כיסוי. "אסתכל באורייתא וברא עלמא" לפי זה מקבל בהירות יתירה אסתכל באורייתא הוא כח הגילוי וברא עלמא הוא ברא כיסוי, הוא ברא העלם כלומר יש כאן מציאות של דבר והיפוכו, האסתכל באורייתא גילוי, הברא עלמא כיסוי, העלם, מצד אחד העלמא מסתיר את מציאותו ית"ש מבחינת "אכן אתה קל מסתתר" ומהצד השני (מדגישים) מהצד השני יש מציאות של דבר שהבריאה כולה יכולה להיות חלקי אותו גילוי.

אבל גם כאשר חלקי אותו גילוי היא עדיין לא הגילוי כפי שהוא מצטייר בשורשו בגילוי של אורייתא אלא הוא **רק ענפים** מאותו גילוי.

לפי זה צריך להבין ברור כאשר עוסקים בתורה יש אופן שעוסקים בתורה בתוך הברא עלמא **עוסקים בתורה באופן של הענפים** שמצד אחד הם העלם אבל מחפשים עמלים ויגעים למצוא את הגילוי בתוך אותו מציאות של ענפים. ויש שגדר **העסק בדברי תורה** הוא השורש של דבר לגעת במקום העליון לגעת בשורש העליון במציאות הפנימית **שלמעלה מכל מציאות של הסתר**.

הכח הזה מתגלה בתורה עצמה בעצם הגילוי שנקרא "רצונו" שמתגלה בתורתו רצונו כביכול הוא תחילת הדבר שהוא רוצה בגילוי וזה תחילת הגילוי. לא כפשוטו שאם האדם רוצה דבר זה רק רצון לאחר מכן הוא יכול לפעול שהדבר יקרה, אלא רצונו ית"ש כלומר **הרצון** זה תחילת הדבר שהוא **מתחיל את מציאות הגילוי** וזה העומק של הכח המתגלה רצונו ית"ש המתגלה בתורתו.

רצונו ית"ש שמתגלה בתורתו הוא עיקר **תחילת מציאות הגילוי כביכול של אמיתתו** הנעלמה שהתורה הקדושה היא גילוי זה העומק של העסק בדברי תורה.

יש מדרגה של קיום המצוות בפועל עולם המעשה, יש את מדרגה של עסק התורה באופן של דיבור - "ודברת" אופן של דיבור, יש מדרגה של העסק בדברי תורה בכח המחשבה, ויש את המדרגה של העסק בדברי תורה בעומק האיתגלות של הרצון המתגלה בתורתו.

כדברי הנפש החיים שכבר הוזכרו **המצוות מגלים בפועל את אותו רצון**, אבל מלבד הגילוי של המצוות שמגלים בפועל את אותו רצון, המציאות של עצם כך בשורשו, של העצם השורשי הוא עצם גילוי הרצון כרצון.

בהלבשה של המצוות זה מתלבש **בקיום** של הרצון, בעסק של הדברי תורה זה נוגע בשורש מציאות הרצון.

הנגיעה בשורש מציאות הרצון היא באופן כזה שהפנים העליונים של עסק התורה הוא לעלות מתתא לעילא מקיום המצוות, וההתדבקות ב"ודברת במ", בהגיון הלב של הדברי תורה, ולמעלה מכך לגעת במעמקי הרצון זה בעומק המושג שנקרא **מסירות נפש בעסק התורה**.

מסירות נפש בעסק התורה ענינה שהמהות (מדגשים) שהמהות של עסק התורה היא לגעת עד המקום שנקרא נפש מלשון רצון, ואיך נוגעים באותו מקום שנקרא נפש מלשון רצון? יש את הקיום בפועל כמו שהוזכר שאדם מקיים את רצון הבורא זה קיום בפועל שמתגלה שהאדם **מקיים את רצון הבורא**, אבל יש את העבודה יש לשון חז"ל הידוע "עשה רצונך כרצוני" - עשיית הרצון שהאדם עושה את רצון הבורא יתברך שמו זה הפועל, אבל העבודה הפנימית מהי עשה רצונך כרצוני כלומר **שעצם הרצון של האדם יהיה בבחינת הרצון העליון**.

כל זמן שהרצון של האדם רוצה דבר אחד ורצונו יתברך שמו כביכול זה רצון אחר אז הרצון של האדם הוא המסתיר הוא המכסה הוא **המעלים של עצם גילוי רצונו ית"ש**. אבל כאשר המציאות של הרצון של האדם הרצון של האדם הוא באופן כזה שהוא מוסר נפש כלומר הוא מוסר רצון אז הוא יכול להשיג את רצונו יתברך שמו. כאן **הפנימיות של המסירות רצון בעמל התורה**.

יש מה שהאדם בכללות ממש מוסר את רצונו אם זה באופנים של מידות, אבל העיקר מתגלה בעמילות של תורה עצמו, יש את העמילות בתורה באופן של דיבור, עמילות של תורה באופן של מחשבה, יש את העמילות של רצון שכאשר האדם לומד דבר שהוא רצון הבורא ית"ש אז הוא **עמל לרצות אותו באמת** זה העמל של מסירות נפש במעמקים של עמל התורה.

כמוכן שצריך שיקדם לכך העמל בפועל מדיד שינה מעיניו, העמל של דיבור שהוזכר, העמל של מחשבה, ועל גבי כך חל המציאות של המעמקים של העמילות בגילוי הרצון, אבל זהו בעצם הפנים העליונות של המסירות נפש.

הפנים העליונות של המסירות נפש הוא שעומק גילוי התורה שנקראת אורייתא מלשון הוראה כמו שאומרים רבותינו מלשון גילוי רצונו, ההוראה מגלה את הרצון של המורה, שהרצון הזה לא יתגלה רק בשכלו של האדם שהוא יברר מה הדין **שהדין מברר את רצונו של הקב"ה** כדברי הנפש החיים אלא שהרצון הזה יהיה לו בית קיבול (מדגשים) הרצון הזה יהיה לו בית קיבול בתוך מעמקי נפשו של האדם (בית קיבול) הבית קיבול בתוך מעמקי נפשו של האדם היא באופן כזה **שהכח הפנימי שמתגלה בתוך האדם** עצמו הוא **הרצון הנעלם של הקב"ה** שחל גילוי (אצלו) אצל האדם זה נקרא האחרית הפנימית של עמל התורה.

זהו "תורתך בתוך מעי" כלומר שהתורה בוקעת לתוך מציאות האדם, היא בוקעת לתוך מציאות האדם שאור הרצון נקלט היטב עד הנפש התחתונה הנפש הבהמית של האדם רצונך בתוך מעי זה שלימות של גילוי התורה לא רק במחשבה, לא רק במדרגת הלב ששם יש את הרצון של הנפש העליונה יותר רוח, אלא **שהרצון מתגלה אפילו במקום שלישי תחתון דקומת אדם** מקום נפש הבהמית תורתך בתוך מעי.

עמל התורה א"כ הוא צריך שיכלול בתוכו כמו שהוזכר את העמל במעשה, את העמל בדיבור, את העמל במחשבה, אבל על גבי כך חוזרים ומדגשים כסדר על גבי כך עמל שהאדם עמל שרצונו ית"ש יהיה לו בית קיבול בתוך קומת נפשו של האדם, בית קיבול בתוך קומת נפשו של האדם זה המעמקים של העמל.

אבל אם האדם **מדלג** על השלבים של העמל במעשה של תורה כגון מדיד שינה מעיניו, מדלג על העמל של דיבור, ומדלג על העמל של מחשבה, ומנסה לעשות את רצונו כרצון הבורא יתברך שמו על זה נאמר בעומק "ולא עם הארץ חסיד" לא יכול להיות גילוי שלם של העליון בתחתון אם אין את כל הקומה בשלימותה.

אבל כאשר **כל הקומה נבנית** מן התחתון לעליון באופן של אריח על גבי לבינה לבינה על גבי אריח כסדר הרי שחל עומק עומק פנים מדגשים חל עומק עומק פנים מציאות נפשו של האדם - זה המעמקים שחל.

בפנים הללו צריך להבין (מדגישים) צריך להבין בפנים הללו העליונים של עומק נקודת העבודה - שהפנימיות של הכל (מדגישים) הפנימיות של הכל היא לגעת ברצון הנעלם שהוא תחילת הגילוי. בערכינו הוא הנעלם ביותר, בערכו שלו כביכול הוא יתברך שמו זה ראשית תחילת הגילוי, מחדדים עוד פעם מצד אחד זה נקרא הרצון הנעלם ומאידך הגדרנו אותו כתחילת הגילוי. וביאור הדברים **בערכנו** שלנו זה נמצא במקום הכי עליון אז הוא הכי **נעלם** מאיתנו **בערכו** שלו ית"ש כביכול **תחילת גילוי** הוא השרייתא הוא תחילת הגילוי.

והרי שאנחנו עולים בסולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה לעלות עוד ולעלות עוד ולעלות עוד במעמקי הרצון עד הנגיעה בשורש העליון של הרצון שבערכנו הוא הנעלם ביותר ואז **האדם דבק בעצם התפיסה שכל מציאותה היא מציאות של גילוי**.

כשהאור הזה בוקע בנפשו של האדם אז **תשוקת נפשו** של האדם היא כולו **מציאות של גילוי** שם יש את מקום הכאב **העמוק** על שכינתא בגלותא שכינתא נמצאת בגלות היא כואבת את מציאות העדר הגילוי שכינה ענינה גילוי של הקב"ה זה שכינתו הוא ושכינתו שכינה היא עצם הגילוי והרי שצער השכינה היא **צער על העדר של גילוי**.

ומי הוא באמת זה שמשתתף בצערא דשכינתא יש את ההשתתפות בפועל כדברי רבותינו שהאדם גולה ממקום למקום ובזה הוא נעשה שותף למציאות של השכינתא שהיא בגלותא גולה ממקום למקום, זה החיצונית של הדבר זה הגוף של הדבר זה הכלי של הדבר. אבל הפנים של השתתפות בצער השכינה הוא שהאדם משתתף עד המקום הפנימי **נוגע עד מקום שורש נקודת הרצון בעצם** ושורש נקודת הרצון בעצם הוא הוא הופך להיות כח הגילוי בנפשו ומשם נובע התשוקה מחד למציאות של גילוי ומאידך הכאב העמוק על ההסתר פנים שנמצא בביראה זהו צערה של שכינה שהוזכר.

אשר על כן מציאות הדבר כפי שהיא מצטיירת למעלה, האור של גילוי הרצון הוא תפיסת מציאות שהופכת להיות בעצם קומתו של האדם. כביכול "כשעלה ברצונו לברוא את עולמו" הכשעלה ברצונו לברוא את עולמו הוא **הרצון לעצם הגילוי** וככל שדבקים שם אז דבקים ברצון שהוא תחילת מציאות הגילוי.

כפשוטו כמו שהוזכר זה כאשר עוסקים בדבר ה' זו הלכה ששם מתגלה רצונו יתברך שמו שם זה יותר גלוי בדקות, אבל בהגדרה היותר כוללת המציאות של אותו מדרגה נמצאת בכל התורה כולה רק היא פחות נמצאת שם באיתגליא אבל היא היא המהות הפנימית שכל מציאותה של אורייתא.

וככל שהאדם מתרומם למקום שהוזכר השתא, אז **תשוקת כח הגילוי** בנפשו של האדם הופך להיות הכח **שמניע את כל מציאותו** זה כמובן מתגלה בעסק התורה עצמה שהאדם עמל לברר כל דבר ודבר אבל המעמקים שמניע אותו מדגישים המעמקים שמניע אותו לברר כל דבר זה מעמקים של תפיסת גילוי, וככל שהכח הזה מתרחב בנפשו של האדם אז כמו שהוזכר זה מתרחב באופן של כאב על העדר גילוי מציאות הבורא ותשוקה לגילוי.

ועל ידי כן ההיקף של כל נפשו של האדם היא מסתכלת על כל דבר **במבט של גילוי והעלם**, לא רק בעיסקה באורייתא מדגישים לא רק בעיסקה להדיא באורייתא כל דבר חל בו מציאות של העלם ומציאות של גילוי, אלא יתר על כן התפיסה הפנימית מרחיבה את הדבר באופן כזה שיש לו מבט על כל דבר ודבר שהוא רואה בו מציאות של גילוי או מציאות של העלם זה אדם שחי חיי תורה.

כל זמן שזה מתגלה רק בתוך ד' אמות של הלכה זה עדיין גדר של צמצום האור, אבל ככל שהכח הזה מתרחב בנפשו של האדם והמבט הזה מקבל את ההיקף השלם, ההיקף השלם המתגלה, המבט העליון של ההיקף השלם המתגלה, הוא מתגלה בכל ההיקף של כל מציאות הברא עלמא העלם, לתפוס מציאות של גילוי וכאן בעצם **האדם חי עם מציאות הבורא** יתברך שמו בהיקף השלם שלו.

אחד מהפנים העמוקות ואולי העמוקות ביותר בהגדרה של "קודשא בריך הוא ואורייתא וישראל חד", קוב"ה ואורייתא, קוב"ה זה עצם המציאות, אורייתא הוא כח של הגילוי, וישראל הם עצם המגלים, הם מגלים ולהם בעומק מתגלה בעוה"ז, ולעתיד לבוא יהיה גילוי שלם לכל העולם כולו. קוב"ה ואורייתא וישראל חד קוב"ה א"כ זה עצם תפיסת ההויה, אורייתא זה הכח שמגלה את מציאותו, ומי שמגלה זה ישראל. זה קוב"ה ואורייתא וישראל חד מאוחדים כביכול - לא מדובר על עצם המציאות של כביכול הוא ית"ש אין סוף - מדובר על כל שורש הקיום שלנו שערבנו הוא בגילוי של הקב"ה על זה נאמר בעומק קוב"ה ואורייתא וישראל חד כי **גילוי של הויה הוא גילוי של עצם ההויה** לכן זה נקרא חד.

א"כ המציאות העליונה יותר המציאות הפנימית של החיים היא שהאדם מכווין את כל מציאות חייו לאותו עומק שעליו דובר עכשיו, זה הפנים זה המעמקים של מציאות אורייתא זה המעמקים של המושג שנקרא מסירות נפש בעמלותה של תורה. כל רצון ורצון שיש לאדם הרי שהרצון הזה כמו שהוזכר הוא מעלים את רצונו ית"ש. כל מצוה ומצוה האדם מוסר רצון אחד פרטי

על אותו מצוה, אבל מסירות נפש על תורה היא למסור את כל רצונו על עמל התורה כלומר שלא יהיה צד של כסיו, לא יהיה צד של הסתר, לא יהיה צד של דבר העמלים, אלא הכל בכל מכל כל יהיה כולו מסירות נפש **כולו מעמיד רק מציאות של גילוי של הקב"ה**.

כמוכן שמה שמדברים עכשיו זה התפיסה העליונה של המסירות נפש של מדרגת תורה ובאופן כללי על זה נאמר "מרחוק הויה נראה לי" אבל צריך להבין להיכן מכוון כל הפנים שבבריאה לחיות במה שדובר עכשיו זה אור דלעתיד לבוא אבל צריך להיות בבחינת "ימי חיך הימים כל ימי חיך הלילות ולהביא לימות המשיח" בשני הדרשות של חז"ל בברכות להביא את המציאות של הלעתיד, צריך להכיר מה היא אותה מציאות של הלעתיד, לראות את פני הדברים בבחינת "סוף מעשה במחשבה תחילה" להיכן **מכוון ונוטה כל מציאות הבריאה** להיכן זה מולך. ככל שהאור הפנימי הזה בוקע יותר לנפשו של האדם, אז הכיוון של החיים הוא לשם כמה הוא באמת מתקרב לש זה איש לפי ערכו איש לפי מהללו.

ומצד כך מלבד כמו שהוזכר העמל התורה בפועל דיבור מחשבה העמל בבחינת רצון שעליו מדובר, אז המעמקים של הזיכך של האדם הוא לא רק בידיעת התורה כמה תורה האדם זוכר בשכלו או בליבו, אלא הזיכך שלו בתורה מתגלה אצל האדם בפנים כמה הוא באמת **רוצה את עצם מציאות רצונו** יתברך שמו. לשון הגמ' הידוע עד מאוד בברכות ב"ז "רצונו לעשות רצוןך אלא שיעבוד מלכויות ושאר שבעיסה מעכב".

וכשהתגלה במדרגת מתן תורה היה גילוי של חרות על הלוחות אז חרות על ליבם אל תיקרי חרות אלא חירות ממלאך המות, מיצר הרע, **התגלה במתן תורה** עצם הרצון שיש לו **בית קיבול אצל המקבלים** שזה רצונו יתברך שמו זה נקרא המדרגה של כל גילוי של מתן תורה.

במתן תורה נאמר "וירד ה' על הר סיני" מהו ירד ה' על הר סיני התגלות של מציאות הבורא אז כפשוטו הוא ירד, אבל לא זה העומק כוונת הדברים הוא ירד כלומר האור הזה **נקלט אצל בני ישראל** מכח מה שבני ישראל אמרו **רצונו** לראות את מלכנו כלומר יש זיכך של הרצון, יש את ישראל שעמדו רגליהם על הר סיני פסקה זוהמתן והפסקה זוהמתן מעמיד את זה באופן כזה שהבית קיבול שלהם רוצה באמת את רצונו יתברך שמו, זה שלימות של גילוי זה נקרא מתן תורה זה מעין דלעתיד לבוא.

יש את הדקות שזה לא עיקר סוגייתנו מה ההבדל בין מדרגת מתן תורה למדרגת לעתיד לבוא מדרגת מתן תורה הגילוי היה רק אצל ישראל, ואצל אומות העולם עדיין לא, ולכן האומות שבישראל לא נתגלה בהן משא"כ **לעתיד לבוא** יהיה גילוי **לכל האומות כולם** "אז אהפוך את כל העמים לשפה ברורה" שאז "כולם בשם ה' יקראו, ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים" אז יתגלה שהכל מלא מאותה מציאות גם אצל אומות העולם, ולכן יהיה הפקעה גמורה של מציאות הרע, משא"כ במתן תורה זה היה רק אצל ישראל ולא אצל בחינת האומות שבישראל.

אבל מ"מ הגילוי הזה היה, ישראל שרגליהם עמדו על הר סיני - אנחנו עם ישראל "את אשר ישנו פה עמנו היום ואיננו פה עמנו היום" כולם אבל עמדו למעשה, מי בנשמותיהם מי בהלבשה של גופם עמדו במדרגת הר סיני והכח הזה נקבע בנשמות **התגלה השורש העליון אצל כל אחד מאיתנו**.

ולפיכך העסק בדברי תורה מכריח את הזכירה של מתן תורה "זכור יום אשר עמדת לפני ה' אלוקיך בחורב" אז כמו שכבר נתבאר זה לא זכירה בעלמא זה זכירה כלומר ששם מתגלה המעמקים הפנימיים של התפיסה **שכל המציאות היא אינה אלא גילוי** וזה גילוי של אורייתא.

שבפשטות נראה שבמתן תורה היה שני חלקים היה "וירד ה' על הר סיני" והיה גילוי של תורה לכאורה יש כאן שני חלקים אבל העומק לפי מה שנתבאר זה חד ממש הוירד ה' על הר סיני **ההתגלות** זה גופא **גילוי תורה** דברים ברורים למי שמתבונן זה לא שהקב"ה נתגלה ומאמיתת המצאו נקרא תורה, היה כאן שני גילויים אלא שזה אחד התלוי בשני הגילוי שני תלוי בראשון, מאמיתת רצונו מתגלה תורתו רצונו וחכמתו - אמת.

אבל בעומק יותר הנעלמות הגילוי הפנימי של כל פני הדברים הוא באופן כזה שהצד העליון של הגילוי התגלה, **במתן תורה התגלה** שהוירד ה' על הר סיני **גילוי הוא נקרא תורה** - זה מתן תורה" זה מה שנחקק כדברי חז"ל נחקקו דברי תורה בליבם נחקקה החקיקה של עצם כח הגילוי זו החקיקה שנחקקה.

זה נקרא בעומק "**אחת דיבר אלוקים**" אחת דיבר אלוקים כלומר שמצידו יתברך שמו יש מציאות של גילוי שהוא אחת ובמה הוא עצם כח הגילוי שנקרא תורה זה אחת דיבר אלוקים. בפנים שלנו של המקבלים שכבר לא היה גילוי שלם אז נראה "**שתיים זו שמעתי**" אבל כביכול מצידו ית"ש היה את עצם המציאות שהויה יש לה מציאות של גילוי זה אחת דיבר אלוקים.

מתן תורה גם ממנו הרי ירדנו מכח חטא העגל, אבל כידוע עד מאד הכח נחקק **והרשימו שבו קיים** ובכל יום ויום "זכור יום אשר עמדת לפני ה' אלוקיך בחורב", לפני ה' אלוקיך בחורב אז הוא החזרה למציאות העליונה, חזרה למציאות העליונה והגילוי של מה שנתבאר השתא.

כשמבינים את הדברים התפיסה הפנימית של נפשו של האדם צריכה לקבל את הבהירות הפנימית של מציאות כביכול אמיתית הנעלמה המתגלה על ידי תורתו. ולשם מכוונים את כל מציאות החיים וכל חלק מחלקי הגילוי שאנחנו עוסקים בו בכל יום בדברי תורה צריך את תפיסת המעמקים של הנפש **שזה הענפים אבל יש שורש אחד** שהוא עצם כח הגילוי.

וכשהאור הזה מאיר בנפש אז כאשר האדם מגלה דברים של דברי תורה מחד הוא שמח בגילוי הפרטי שהוא גילה, אבל מאידך הוא **דבק בעצם תשוקת כח הגילוי** האור המתבאר שהוא מאיר יותר ויותר בנפשו של האדם, זה נקרא עסק התורה במדרגה של מסירות נפש.

חוזרים ומסכמים את הדברים כמובן שהפנים של הדברים שנאמרו השתא הם **האחרית של תכלית עסק התורה** אין כוונת הדברים בפועל ממש "היום לעשותם". אלא מכוון הדברים הוא להבין נוסה פונה כל מציאות התכלית כולה, וכשאור התכלית מאיר בנפשו של האדם אז הוא מכוון את המציאות שלו לאותו כיוון הוא מתקרב לשם עוד, הוא מתקרב לשם עוד, ומתקרב לשם עוד, אבל **בשום פנים ואופן שלא יהיה אפילו הוה אמינא** להפוך את זה לצורת חיים בפועל גמור זה מה שהוזכר קודם לכן "ולא עם הארץ חסיד".

צריך לבנות קומה של עמל התורה במעשה מנדדים שינה בעיניהם, לבנות קומה של עמל בתורה בדיבור "ודברת בם", לבנות קומה של עמל התורה במחשבה ביגיעת המוחין בכל חלקיהם, על גבי כך לבנות את ה"רצוננו לעשות רצונך" מתוך הבניין שקדם לכך. וע"י כן אז הנפש כמו שהוזכר תופסת את המציאות ככח של גילוי.

ככל שמתקרבים לשם יותר ויותר כך האדם זוכה לאורו של משיח זהו אורו של משיח "אור חדש על ציון תאיר ונזכה במהרה לאורו" האור החדש שמאיר הוא אור שמאיר באופן העליון שבו **שהכל מציאות של גילוי** זה נקרא סיפא של ימי הגלות הסיפא של ימי הגלות "תורה חדשה מאיתי תצא" אז מתראה המציאות שהתורה היא כולה גילוי היא מסלקת את הגלות מלשון גלות של הגילוי זה עומק המעמקים הן של גאולת הנפש הפרטית והן של גאולת הכלל כולו ובעומק גאולת העולם גאולת ההעלם כמו שנתבאר בס"ד.

שאלה: מה הרב התכוין אומות שבישראל.

תשובה: תשובה חיצונית מה שמבואר בדברי הגמ' שכל אחד ואחד מישראל יש לו עבדים שעתידיים לשמש אותו לעתיד לבוא והעבדים האלה הם אלו העכו"ם ששייכים לשורש נשמתו שלו שיונקים את חיותם משם. אבל בדקות יותר ההבחנה ש"אני אמרתי אלוקים אתם ובני עליון כולכם אכן כאדם תמותון" מה זה כאדם תמותון הכוונה היא כמו אומות העולם אז בקומת נפשו של האדם יש את הנפש האלוקית למטה מכך יש את הנפש הבהמית אז אם יש נפש בהמית אז בהכרח שיש את ההגדרה של הממוצע בין ישראל לבהמה דומם צומח חי מדבר ישראל כיסוד הר' חיים הידוע אז בין ישראל לבהמית יש מדבר שהוא עכו"ם אז בנפש האדם אם יש נפש בהמית בהכרח שגם יש את **הנפש דאומות העולם** על זה הוזכר אומות העולם שבישראל.

שאלה: אדם שהגיע למדרגה של גילוי לכאורה איזה מקום של צער יש? זאת אומרת כשהוא בחיצוניות ואין שמה גילוי אפשר להבין את הצער אבל כשהוא בפנימיות הוא במדרגה של גילוי של הקב"ה בכל הבריאה כולה אז אין מקום לצער לכאורה, ההדגשה היא שלכאורה גם במצב עכשיו של גלות הוא לא רואה את המצב בתור מצב של גלות הוא רואה את הכל במצב של גאולה במצב של גילוי, מי שבחוץ זה נסתר ממנו אבל מי שבפנים גם עכשיו הוא לא חי בגלות הוא חי בגאולה הכל אצלו גלוי.

תשובה: נחדד את הדברים הגילוי השלם יהיה רק לעתיד לבוא אנחנו נמצאים בתוך עולם שההעלם והגילוי משמשים בעירוביאי, אז גם אצל האדם עצמו מצד עומק נשמתו אז הגילוי הוא המציאות וככל שהוא יורד למטה בחלקי נשמתו אז כח של ההעלם תופס יותר רוחב, עד מקום הגוף עצמו החלקים התחתונים שבגוף עצמו שליש תחתון כמו שהוזכר תורתך בתוך מעי. גם אצל אדם שהאור העליון מאיר לתוכו אבל הוא לא מאיר אצלו בשלימות, אם הוא היה מאיר אצלו בשלימות אז הוא היה משיח.

יותר על כן כמו שאומר הרמח"ל מדברי חז"ל שהיא מיצר בכך **שאחרים נעלם להם** מציאות הגילוי אז יש את מה שחלקו שלו אין לו את מציאות הגילוי השלם ויש את הצער חלקים של אחרים שיש להם מציאות של העלם ואין להם מציאות של גילוי שלם אבל באמת בשעה שהוא עצמו דבוק באותו נקודת גילוי אז הוא באמת חי **מעין עולם הבא**.

שאלה: מה שהרב אמר שיש את מציאותו יתברך ויש גילוי של מציאותו זה שתי דברים נבדלים זאת אומרת הגילוי של המציאות זה הגילוי של עצם המציאות או שיש מציאות שהיא תמיד תהיה נעלמת ויש איזשהו חלק שאותו מגלים.

תשובה: כשאנחנו מדברים בדקויות העליונות ביותר אז יש כביכול את עצם מציאותו יתברך שמו ויש את עצם כח הגילוי, ואין לנו הבנה מעבר לכח הגילוי.

שאלה: גילוי זה ביטול לקב"ה.

תשובה: ביטול זה הגדרת הדבר איזה תנועה בנפש גורמת לידי כך שתביא לידי גילוי, גילוי הוא כח עצמי.

שאלה: הרב הזכיר שהרצון נקרא נפש בעצם לכאורה זה פלא כי הרי הרצון שייך לקומה הכי גבוהה למה דוקא הנפש התחתונה היא הביטוי של הרצון?

תשובה: זה יסוד מוסד כידוע בדברי רבותינו שכל אור יותר עליון יורד למקום יותר תחתון אז בצד העליון הוא רצון ובצד התחתון הוא נפש זה היינו הך.

שאלה: זה מדרגה של דביקה במאור מה שהרב דיבר גילוי הרצון. הרב אמר בשיעור שעבר (שיעור מס' 13 בדרכי הלימוד) שיש דביקות באור ודביקות במאור.

תשובה: כן ההגדרה היא כזאת אתם שואלים נכון המאור זה עצם הכח של הגילוי, האור זה מה שמתגלה בפועל יש את עצם כח הגילוי זה נקרא המאור יש את מה שמתגלה מתגלה האור דיברנו מקודם שיש את מי שמתגלה שזה הוא ית"ש ויש את עצם כח הגילוי שזה התורה ויש את מי שמתגלה שזה ישראל. בדקות כמו ששאלתם אנחנו מחדדים את כח התורה לשתי חלקים יש את עצם כח הגילוי ויש את מה שמתגלה מה שמתגלה נקרא אור בעומק זה אמיתתו המתגלה רק השם תואר של זה נקרא אור.

שאלה: אז בעצם זה דרגה של מסירות נפש כללית מה שהרב דיבר עכשיו.

תשובה: עכשיו דיברנו באחרית כל המדרגות כולם לכן כיונו וחידדנו להדיא שלא מדברים למעשה כלל אלא מדברים באופן של סוף מעשה במחשבה תחילה להיכן מכוון הכל.

שאלה: כלומר להגיע לרשב"י זה המכוון.

תשובה:תכלית כל הבריאה כולה.

שאלה: כן אבל כשאדם חושב לעצמו צריך לשאוף להגיע למדרגה של רשב"י.

תשובה: עוד פעם אנחנו לא נכנס עכשיו לדקות של איזה שם תואר של איזה גברא חל עליו ההגדרה יכלתם להזכיר משה רבינו יכלתם להזכיר משיח הזכרתם שם תואר אחד, שם שהזכרנו כהגדרה היא מכוון כל תכלית הבריאה כולה.

שאלה: אז למעשה איך אדם פועל עם עצמו אדם שהוא נמצא בדרגה נמוכה אז הוא צריך רק לשאוף להגיע לגילוי.

תשובה: הוא צריך למצוא חלקים בנפש שיש לו בו את אותו מציאות של גילוי הוא צריך עמל התורה בפועל, הוא צריך עמל התורה בדיבור, הוא צריך עמל התורה במחשבה, הוא צריך למצוא חלקי גילוי.

אבל השאיפה כשאיפה כללית היא להגיע לעצם כח הגילוי. אבל במדרגה שבה הוא נמצא עכשיו צריך למצוא חלקי גילוי, אבל עוד פעם בהדגשה של עמל התורה בפועל מנדד שינה מעיניו, עמל התורה בדיבור, עמל התורה במחשבה, ובמקביל לכך יש לו חלקי גילוי.

שאלה: עד כמה שהוא לא הגיע לכל הגילוי אז הוא בגדר עם הארץ.

תשובה: אם הערך שלו של מה שהוא מגלה הוא בערך התורה שיש לו אז הוא לא עם הארץ חסיד, אבל בערך לגילוי השלם הוא לא יכול להגיע לשם מה שהוזכר לא עם הארץ חסיד זה בערך לגילוי השלם אבל בערך לכל חלקי הגילוי...

ביחס לגילוי השלם אנחנו בגדר עם הארץ רק כשיתגלה התורה חדשה מאיתי תצא אז יסתלק העם הארץ.

- [דע את תורתך הדרכה מעשית דרכי מסירות נפש 1]

Show featured image:

0

Source: <http://bilvavi.net/shiur/דע-את-תורתך-מסירות-נפש-002-מסירות-נפש-בשורשה>

Links

[1] <http://bilvavi.net/daes.torasecha.miserus.nefesh>